

или умираюши, но ни слѣда не видѣли отъ ягуара. Кждѣ се е дѣналь? билъ въпроса, които тѣ си задавали единъ другиму, и загадката била отгатната само, когато единъ отъ тѣхъ, който билъ португалецъ, намѣрилъ единъ кжсъ отъ ягуаровата кожа. Дали ягуарътъ е билъ разкъсанъ и още на мѣстото изеденъ, или пъкъ е билъ разнесенъ на парчета отъ свинитѣ, не може да се знае. На всѣки случай, двамината люде отвлѣкли една отъ убититѣ свине съ себе си и се гостили още вечеръта, като си опекли вкусно свинско месо.

Естествоизпитателътъ Белтъ, пжтувайки въ Никарагуа, е ималъ нѣкои интересни срѣщи съ ягуари, които биха могли да се свършатъ за него злѣ. Единъ день той отишълъ на ловъ за нѣкакви малки птички, които се хранятъ съ мравки. Като чулъ тѣхното цвърчене, вързалъ своето муле за едно дърво, и отишълъ да търси птичкитѣ, тѣй като много желаялъ да има нѣкои видове отъ тѣхъ. Съ себе си носѣлъ само една примка и, държащъ я въ ржка, отишълъ къмъ шубрацитѣ, отдѣто идѣло цвърченето на птичкитѣ.

Но птичкитѣ сж неспокойни сжщества и, навърно, сж прѣлетвали отъ дърво на дърво, та Белтъ малко-по-малко се отбилъ на едно голѣмо разстояние отъ пжта си и стигналъ до едно мѣсто дѣто хрсталака билъ голѣмъ и дърветата сжщо голѣми и високи. Тукъ той чулъ единъ гласъ, приличенъ малко на кашлѣне, малко на ржмжене, който идѣлъ отглѣво на хрсталака. Той помислилъ, че това ще да е тапиръ и се затекълъ бързо натамъ, тѣй като знаелъ, че, за да може да го убие съ своята малка пушка, трѣбва да гръмне по него много отъ близо. Тогава тъкмо прѣдъ него хрсталактъ се разтворилъ и отъ него излѣзълъ единъ гигантски ягуаръ, който

мѣталъ опашка и ревлѣлъ като бѣсенъ. Не било лесно да се опрѣдѣли, какво го е възбудило толкова, тѣй като той не билъ съгледалъ Белта, а, освѣнъ това, нѣмало никакво животно наоколо; но ягуарътъ закрачилъ прѣзъ поляната, изминалъ около двадесетъ аршина прѣдъ Белта и искалъ да избѣга. Естествоизпитателътъ, както кахахме, билъ въоръженъ само съ своята малка пушка и затуй седналъ на колѣнѣ, за да може по-добрѣ да се прицѣли, ако би трѣбвало да стрѣля, сирѣчь, ако ягуарътъ се върне и го нападне. Ала едно шумолене привлѣкло вниманието на ягуара, който се спрѣлъ една минута, слѣдъ туй се обърналъ, навелъ главата си къмъ земята и се изтегналъ на краката си, като котка. Белтъ, мислейки че ягуарътъ ще скокне върху него, се готвилъ да посрѣщне неговия скокъ, но ягуарътъ въ тоя мигъ се рѣшилъ на друго, и избѣгалъ въ гората. Това било най-доброто и за двамата; но Белтъ всѣкога жалѣлъ, че не гръмналъ, макаръ, ако бѣ сторилъ това, можеби никога нѣмаше да се върне назадъ да разкаже историята, която чухте.

Въ Никарагуа, ягуаритѣ иматъ, между другитѣ особности, смѣшенъ начинъ на умъртвяване своята жертва, който начинъ, сигурно, лишава жертвитѣ имъ отъ страхъ. Ягуарътъ седи спокойно на нѣкое дърво, докато мине покрай тамъ нѣкое стадо диви свине и тогава, като си избере нѣкоя по-тлъстичка свиня измежду тѣхъ, строполва се върху нея долу, когато, тя минава подъ дървото, извива врата ѝ съ своитѣ лапти, и пакъ скоква на дървото, прѣди другитѣ свини отъ стадото да узнаятъ какво се е случило. Когато тѣ изчезнатъ, оставяйки убития си другаръ, ягуарътъ скоква долу и изяжда жертвата си лакомо.

По Андрей Лангъ — Г. П.

НАГРАДА

Изъ живота на Левъ Толстой.

Лѣтото бѣ къмъ своя край. Забѣлѣзваха се вече първитѣ признаци на ранна есенъ. Полета и гори бѣха повѣхнали и пожълтѣли. Една тиха, едва доловима тжга сѣкашъ обземаше природата. Тя кротко и спокойно очакваше първия есененъ мразъ. Едно тихо, меланхолично настроение бѣ обзело и хората подъ влияние на околната природа.

Въ това врѣме на Тулската гара (въ Русия) стана една случка, която внесе голѣмо оживление всрѣдъ публиката. Защото бѣще празникъ, на гарата се бѣ събралъ много свѣтъ. Тамъ всрѣдъ пѣстрата публика спокойно се разхождаше единъ скромно облѣченъ старецъ съ дълга бѣла брада, едъръ и прѣдставителенъ.

Слѣдъ малко пристигна пощенска кола и